

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΒ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1883	Κυριακὴ τοῦ Παραλύτου (Πράξ. 9,32-42) 3 Μαΐου 2015	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Σχολεῖο ἢ Ἐκκλησία

«Ἐν Ἰόππῃ δέ τις ἦν μαθήτρια ὀνόματι Ταβιθά» (Πράξ. 9,36)

Τώρα, ἀγαπητοί μου, ποὺ πλησιάζει νὰ τελειώσῃ τὸ σχολικὸ ἔτος καὶ οἱ μαθηταὶ καὶ μαθήτριες ἐτοιμάζονται γιὰ ἐξετάσεις κ' ἔχουν καρδιοχτύπια, καὶ μαζί τους ἀγωνιοῦν οἱ γονεῖς, ἀκούγεται ἐπὶκαιρὸς ὁ σημερινὸς ἀπόστολος, ποὺ ὁμιλεῖ γιὰ κάποια **μαθήτρια ποὺ πῆρε ἄριστα στὸ δυσκολώτερο μάθημα**. Διότι τί τὸ ὄφελος νὰ πάρῃ ἓνας ἄριστα σὲ ὅλα τὰ μαθήματα, καὶ ὁ ἄγγελος νὰ τοῦ βάλῃ ἓνα μηδενικὸ σὲ κάποιο ἄλλο μάθημα γιὰ τὸ ὁποῖο ὁμιλεῖ σήμερα ὁ ἀπόστολος;

Ἀλλὰ μαθηταὶ καὶ μαθήτριες εἶνε μόνο τὰ παιδιά; Λάθος. Τὸ σχολεῖο δὲν τελειώνει στὰ θρανία. Ὁ ἄνθρωπος, ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ θὰ γεννηθῇ ἕως ὅτου κλείσῃ τὰ μάτια, εἶνε πάντοτε μαθητής, καὶ ὁ κόσμος αὐτὸς εἶνε σχολεῖο ἀπέραντο· εἶχαν δίκιο οἱ ἀρχαῖοι πρόγονοί μας ὅταν ἔλεγαν «*γηράσκου ἀεὶ διδασκόμενος*» (Σόλων Μιχ. Ἰατροῦ, Πόθεν καὶ διατί, σ. 109), ὅτι **κάθε μέρα ὁ ἄνθρωπος διδάσκεται** καὶ ἡ ζωὴ προσφέρει διάφορα μαθήματα, ἄλλοτε καλὰ κι ὁ ἄνθρωπος προοδεύει στὸ καλὸ καὶ ἄλλοτε κακὰ καὶ βυθίζεται σὲ διαφθορὰ καὶ καταστροφή.

Ζοῦμε σ' ἓνα κόσμον ποὺ διψᾷ γνῶσι, ἡ ἐποχὴ μας ὠνομάστηκε ἐποχὴ τῶν φώτων - τῶν ἐπιστημῶν, ἀλλὰ ζοῦμε καὶ σ' ἓνα κόσμον διαφθορᾶς. Ὁ διάβολος, κοντὰ στὰ τόσα σχολεῖα - τὴν τόση γνῶσι, κατώρθωσε ν' ἀνοίξῃ καὶ δικά του «σχολεῖα» ποὺ, ἂν δὲν ληφθῇ πρόνοια νὰ κλείσουν, ὁ κόσμος θὰ καταστραφῇ. Καὶ **σχολεῖα τοῦ διαβόλου**, ποὺ βγάζουν κάθε μέρα ἀπατεῶνες κ' ἐγκληματίες μὲ δίπλωμα, εἶνε **οἱ αἰσχροὶ κινηματογράφοι**.

Ἄλλ' ἐγώ, ἀδελφοί μου, δὲν θέλω νὰ σᾶς μιλήσω γιὰ τὰ σχολεῖα τοῦ Χόλλυγουντ, ποὺ ἀνοιξε ἡ **ἐβραϊκὴ προπαγάνδα** γιὰ νὰ μᾶς διαλύσῃ· θέλω νὰ σᾶς μιλήσω γιὰ ἓνα ἄλλο σχολεῖο.

Ἄς εὐχαριστήσουμε τὸν Κύριο, γιατί μέσα σ' αὐτὴ τὴ μαυρίλα ὑπάρχει ἓνα σχολεῖο, ποὺ

σᾶς τὸ συνιστῶ μὲ ὅλη μου τὴν καρδιά. Εἶνε σχολεῖο οὐράνιο. Παραδίδει τὰ πιὸ ὑψηλὰ μαθήματα, ποὺ ἐνδιαφέρουν ὄχι μόνο τὴν ἐπίγεια ἀλλὰ καὶ τὴν οὐράνια ζωὴ μας. Τὸ σχολεῖο αὐτὸ ἔχει τὶς πόρτες τοῦ ἀνοιχτὲς σὲ ὅλους, στὸ βασιλεῖο καὶ τὸ στρατιώτη, στὸν πλούσιον καὶ τὸ φτωχόν. Παίρνει τὸν ἀγράμματο καὶ τὸν κάνει σοφόν, παίρνει τὸ διεφθαρμένο καὶ τὸν κάνει τίμιον. Τὸ σχολεῖο αὐτὸ εἶνε ἡ ἁγία μας **Ἐκκλησία**. Εἶνε πραγματικὸ σχολεῖο· ἄλλο τὸ πῶς τὴν ἔχουν σήμερα.

Στὰ πρῶτα χρόνια τοῦ Χριστιανισμοῦ τὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας λέγονταν «*μαθηταὶ*» καὶ «*μαθήτριαι*». Ὅλα ἦταν ἀπλᾶ. Δὲν ὑπῆρχαν αὐτὲς οἱ «*καντάδες*» ποὺ κατήντησαν τὴ λατρεῖα μας συναυλία μαέστρων. Ἄν εἶχα δικαίωμα, θὰ ρωτοῦσα τοὺς ψαλτάδες, τοὺς παπᾶδες, ἐσᾶς· τί καταλαβαίνετε μέσα στὸ ναό; Στὰ παλιὰ τὰ εὐλογημένα χρόνια τῶν ἀποστόλων καὶ τῶν μεγάλων πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, δὲν ἦταν ἔτσι τὰ πράγματα. Ἡ λατρεῖα ἦταν ἀπλὴ, μὲ λίγα ψαλίσματα, ποὺ τὰ ἔλεγαν κλαίγοντας. Μὰ τότε ἦταν ὄντως σχολεῖο τοῦ Χριστοῦ μας!

Ναί, **σχολεῖο** εἶνε ἡ Ἐκκλησία. Καὶ στὸ σχολεῖο αὐτό, ὅπως σὲ κάθε σχολεῖο, διακρίνεις τρία πράγματα· δάσκαλο, βιβλία, μαθητάς.

● Στὴν Ἐκκλησία ὑπάρχει **δάσκαλος**. Ποιὸς εἶνε ὁ δάσκαλος τοῦ σχολείου αὐτοῦ; Δὲν εἶνε ὁ ἄλφα ἢ βῆτα σοφός, ποὺ ξέρει γλῶσσες κ' ἔχει κάνει τὸ κεφάλι του ἐγκυκλοπαιδικὸ λεξικό· δάσκαλος εἶνε ὁ ὑπὲρ πάντας διδάσκαλος, ὁ **Ἰησοῦς Χριστός**. Τί νὰ ποῦμε ἐμεῖς γι' αὐτόν; εἶπε ὁ ἴδιος καὶ τ' ἀκούσαμε τὴ Μεγάλῃ Τρίτῃ· Ἔσεῖς μὴ κληθῆτε διδάσκαλοι καὶ καθηγηταί, γιατί ἓνας εἶνε ὁ διδάσκαλος καὶ καθηγητής, ὁ Χριστός (βλ. Ματθ. 23,8,10). Διδάσκαλος ἐπίσης στὸ σχολεῖο αὐτό εἶνε **τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον**, ποὺ φώτισε ὄχι μόνο τοὺς ἁγίους τῆς Γαλιλαίας, ποὺ τοὺς ἀνέδειξε πανσόφους, ἀλλὰ καὶ «*φωτίζει πάντα ἄνθρωπον ἐρχόμενον εἰς τὸν κόσμον*» (Ἰω. 1,9).

● Στο σχολειό αυτό τὸ οὐράνιο, ὅπως σὲ κάθε σχολεῖο, ὑπάρχει **βιβλίο**. Μπροστὰ σ' αὐτὸ πάρτε ὅλα τὰ βιβλία τοῦ κόσμου καὶ κάψτε τα, γιατί λίγη οὐσία καὶ ὠφέλεια ἔχουν. Ποιὸ εἶνε τὸ βιβλίο ἀπ' τὸ ὁποῖο διδάσκει ἡ Ἐκκλησία μας; Εἶνε ὁ βασιλεὺς τῶν βιβλίων, ἡ **ἁγία Γραφή**, τὸ **Εὐαγγέλιο**. Τὸ βιβλίο αὐτὸ εἶνε καὶ γιὰ τὸ παιδί καὶ γιὰ τὸν μεγάλο καὶ γιὰ τὸ σοφὸ καὶ ἐπιστήμονα καὶ γιὰ τὸν θλιμμένο καὶ πονεμένο καὶ γιὰ τὸ ὀρφανὸ καὶ γιὰ τὴ χήρα καὶ προπαντὸς γιὰ τὸν ἁμαρτωλὸ ποὺ ζητάει νὰ σωθῇ. Τὸ βιβλίο αὐτὸ δὲν πάλισσε. Θὰ περνοῦν τὰ χρόνια καὶ οἱ αἰῶνες, θὰ γίνῃ ὁ κόσμος ἄνω - κάτω, μὰ αὐτὸ θὰ μείνῃ αἰώνιο, γιατί τό 'πε ὁ Χριστός· «Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ παρελεύσονται, οἱ δὲ λόγοι μου οὐ μὴ παρέλθωσι» (Ματθ. 24,35).

● Σχολεῖο εἶνε ἡ Ἐκκλησία· σὰς ἔδειξα τὸ δάσκαλο, σὰς ἔδειξα καὶ τὸ βιβλίο, τώρα ὑπολείπεται νὰ σὰς δείξω τοὺς μαθητάς. Ποιοὶ εἶνε οἱ μαθηταί; Γιὰ νὰ ἐγγραφῇ κάποιος δὲν ἰσχύουν ἐξετάσεις ὅπως στὸν κόσμον. Στὸ σχολεῖο τοῦ Χριστοῦ πρῶτοι **μαθηταί** ἦταν οἱ **ψαῤῥᾶδες τῆς Γαλιλαίας**, οἱ δώδεκα καὶ οἱ ἐβδομήκοντα ἀπόστολοι, ποὺ κάθισαν κοντὰ του τρία χρόνια, τοὺς φώτισε τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο, καὶ ἔγιναν πιὸ σοφοὶ ἀπὸ τὸ Σωκράτη τὸν Πλάτωνα καὶ τὸν Ἀριστοτέλη, διδάσκαλοι τῆς οἰκουμένης. Καὶ **μαθήτριες**; οἱ **μυροφόρες γυναῖκες** («*Τί τὰ μύρα συμπαθῶς τοῖς δάκρυσιν, ὦ μαθήτριάι, κινῶτε;...*» ἀναστάς. εὐλογ.). Μαθηταί ἀκόμη τοῦ Χριστοῦ ἦταν ὁ **ληστής**, ὁ **ἐκατόνταρχος** ποὺ ἔρριξε χάμω τὰ σπαθιά του καὶ εἶπε «*Ἀληθῶς Θεοῦ υἱὸς ἦν οὗτος*» (Ματθ. 27,54), καὶ ἄλλοι ἀναρίθμητοι.

Ἀπὸ τὸ πλῆθος ὄλων αὐτῶν ξεχωρίζω τώρα μία γυναῖκα, **μία κόρη**, γιὰ τὴν ὁποία ὁ σημερινὸς ἀπόστολος λέει· «Ἐν Ἰόππῃ ἦν τις μαθήτρια ὀνόματι Ταβιθά» (Πράξ. 9,36). Ζοῦσε στὴν Ἰόππῃ ἢ Γιάφφα, τὸ ἐπίνειο τῶν Ἱεροσολύμων, δηλαδὴ τὸ σημερινὸ Τὲλ Ἀβίβ, ποῦ εἶνε ἡ πρωτεύουσα τοῦ νέου κράτους τοῦ Ἰσραήλ. Ἐκεῖ κατοικοῦσε αὐτὸ τὸ κρίνο. Τὸ ἐβραϊκὸ ὄνομά της ἦταν **Ταβιθά**, καὶ στὰ ἑλληνικὰ μεταφράζεται **Δορκάς**. Δὲν ἔμοιαζε μὲ τὰ σημερινὰ κορίτσια· στὴν καρδιά της ἔκαιγε ἡ φωτιὰ τοῦ οὐρανοῦ. Πιστὴ μαθήτρια τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἄκουσε ὅλα τὰ μαθήματά του. Κ' εἶνε σπουδαῖα ὅλα τὰ μαθήματα τοῦ Χριστοῦ. Μὰ τὸ πιὸ ὠραῖο μάθημα ποῦ διδάχθηκε ἡ Ταβιθά εἶνε τὸ «Ἀγαπᾶτε ἀλλήλους» (Ἰω. 13,34· 15,12,17).

Τό ἴνισε βαθείᾳ· ὄχι σὰν λόγια ἀπατηλὰ καὶ συναίσθημα φευγαλέο, ἀλλὰ σὰν βίωμα. Ἀφωσιώθηκε στὴν **ἀγάπη** τοῦ Χριστοῦ. Ἡ φτωχὴ αὐτὴ κόρη, ποὺ ἤξερε τὴν τέχνη τῆς μοδίστρας, ἔκανε τὸ σπιτάκι τῆς ἐργαστήριό καὶ ἔρραβε

πουκάμισα και πανωφόρια για ὀρφανὰ καὶ χή-
ρες· πλῆθος εἶχαν ντυθῇ ἀπὸ τὰ χέρια της.

Ἦρθε ὁμῶς ἡ ὥρα νὰ πεθάνῃ. Καὶ ἔφυγε σὰν ἄγγελος. Γύρω ἀπὸ τὸ σκήνωμά της στὸ νεκροκρέβατο μαζεύτηκαν ὅλοι. Παιδιὰ σαρκικὰ δὲν εἶχε, ἀλλὰ ἦταν κι αὐτὴ μάνα μὲ πληθὸς πνευματικὰ παιδιὰ. Κλαυθμὸς καὶ κοπετὸς ἀκουγόταν, ὅλη ἡ πόλις ἔκλαιγε. Τότε *«οἱ μαθηταί»* – πάλι ἐδῶ ἡ λέξι *«μαθηταί»* (Πράξ. 9,38) –, στέλνουν στὴν Λύδδα, δεκαπέντε χιλιόμετρα μακριά, καὶ εἰδοποιοῦν τὸν ἀπόστολο Πέτρο, κ' ἐκεῖνος ἔρχεται στὴν Ἰόππη. Τὸν ἀνεβάζουν στὸ ὑπερῶο καὶ βρίσκεται μπροστὰ στὸ φέρετρο.

Ποιά καρδιά δὲν λύγισε, ποιά μάτια δὲν δάκρυσαν! Καὶ ὁ ἀπόστολος Πέτρος τί ἔκανε; Ἄς μὴν πιστεύουν οἱ ἄπιστοι, δικαίωμά τους· ἐμεῖς πιστεύουμε, ὅτι αὐτὰ ποὺ λέει τὸ Εὐαγγέλιο εἶνε ἀληθινά. Ὅταν εἶδε, λέει, τὸ θρῆνο, τοὺς ἔβγαλε ὅλους ἔξω, γονάτισε μπροστὰ στὸ φέρετρο, ὕψωσε τὰ μάτια στὸν οὐρανὸ καὶ προσευχήθηκε ὅπως ἄλλοτε ὁ Διδάσκαλός του. Καὶ γυρίζοντας πρὸς τὸ σῶμα εἶπε· «*Ταβιθά, ἀνάστηθι*» (ἔ.ἀ. 9,40). Κ' ἐκείνη **ἄνοιξε τὰ μάτια!** τὸ κορμί της ἠλεκτρίστηκε καὶ ἀναστήθηκε. Θάμβος καὶ κατάπληξις κατέλαβε ὅλους.

Αὐτὰ μᾶς λέει ὁ ἀπόστολος.

Καὶ τώρα, ἀδελφοί μου, ἕνα ἐρώτημα καὶ βάλτε τὸ χέρι στὴν καρδιά. Ἐρωτῶ τὸν ἑαυτό μου, τοὺς παπᾶδες, τοὺς δεσποτάδες, τοὺς βασιλιᾶδες, ἐρωτῶ ὅλους ὅσοι περάσαμε ἀπὸ τὴν κολυμβήθρα· **Εἴμαστε μαθηταὶ τοῦ Χριστοῦ;** ἢ μήπως συμβαίνει καὶ μ' ἐμᾶς αὐτὸ ποὺ ἀκούσαμε τὴ Μεγάλῃ Παρασκευῇ· «*Σήμερον ὁ Ἰουδας καταλιμπάνει τὸν Διδάσκαλον καὶ παραλαμβάνει τὸν διάβολον...*»;» (ᾠρθρ. Μ. Παρασκ., Δ' ἀντίφ.).

“Αν ἤμασταν μαθηταὶ τοῦ Χριστοῦ, θὰ ἐρχόμασταν **τακτικὰ στὴν ἐκκλησία**· ὁ καλὸς μαθητὴς δὲν ἀπουσιάζει ἀπὸ τὸ σχολεῖο του. Ἄν ἤμασταν μαθηταὶ τοῦ Χριστοῦ, κάθε μέρα **θὰ διαβάσαμε τὰ ἱερὰ κείμενα**. Ἄν ἤμασταν μαθηταὶ τοῦ Χριστοῦ μας, —θὰ πῶ αὐτὸ τὸ λόγο— δὲν θὰ ὑπῆρχαν στὸν τόπο μας πορνεία καὶ ἄλλα κέντρα διαφθορᾶς. Ἄν ἤμασταν μαθηταὶ τοῦ Χριστοῦ, θὰ ἐφαρμόζαμε τὸ πιὸ δύσκολο - τὸ οὐράνιο μάθημα, ποὺ ἐφήρμοσε ἡ ἁγία Ταβιθά· καὶ τὸ πιὸ δύσκολο μάθημα εἶνε οἱ δυὸ λέξεις, **τὸ «ἀγαπᾶτε ἀλλήλους»**. Καὶ μόνο μὲ τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ θὰ δημιουργούσαμε ἕνα νέο πολιτισμό, μιὰ νέα πατρίδα, πραγματικὰ χριστιανικὴ πατρίδα, μέσα στὴν ὁποία θὰ ζούσαμε εὐτυχισμένοι ψάλλοντες τὸ «Ἀλληλούϊα» εἰς αἰῶνας αἰώνων· ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος